

jeden stejnopis závěrečného listu, jak nesporno, podepsal, avšak úmluvy o podrobení se rozhodčímu soudu Pražské plodinové bursy neujednal, dotyčné ustanovení závěrečného listu právního účinku nemá. K tomu přistupuje i ta okolnost, že závěrečný list svědčí firmě páni L. a syn nástupce a nikoli žalovanému Hugonu N-ovi, mimo to není v něm ani zmínky o tom, že Jindřich S. byl jednal jménem žalobce Josefa R-a, takže nelze tvrditi, že závěrečný list týká se sporných stran, byť i Hugo N. byl výhradním majitelem uvedené firmy a Jindřich S. obchodním zmocněncem žalobcovým dle čl. 47 obch. zák., neboť v závěrečném listě nedošly vyznačení osoby, mezi nimiž vlastně smlouva byla uzavřena a nemůže proto takový závěrečný list býti považován za dostatečný, by mezi spornými stranami založil příslušnost rozhodčího soudu Pražské plodinové bursy, neboť § 577 c. ř. s a čl. XIV. (3) uvoz. zák. k c. ř. s. žádají smlouvy písemné, mezi stranami sepsané, neb přijetí závěrečného listu mezi stranami, jichž se týče. Nebylo tudíž lze přiznati dovolacímu rekursu žalované strany úspěchu, aniž bylo potřebí zkoumati další sporné otázky, zda stačilo obchodnímu zmocněnci dle čl. 47 obch. zák. k ujednání smlouvy o rozhodčím pouhé zmocnění k uzavření dotyčného obchodu, či bylo-li k tomu zapotřebí zvláštní plné moci dle § 1008 obč. zák. a zda obchodník, který není členem ani návštěvníkem bursy, může se podrobiti rozhodčímu soudu bursy přijetím závěrečného listu čili nic.

Čís. 1831.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Obvodová úřadovna Státního pozemkového úřadu nemá právo ku stížnosti, dohodl-li se vlastník s pachtýřem o požadovacím nároku, pak-li jde skutečně o drobného pachtýře.

(Rozh. ze dne 12. září 1922, R I 1091/22.)

Soud první stolice zamítl návrh drobné pachtýřky na přiznání do vlastnictví pozemku, náležejícího k zabrané půdě, ježto žadatelka se pachtu požadovaného pozemku vzdala. Rekursní soud požadovací nárok přiznal, ježto vlastník nepodal ve lhůtě § 15 požad. zák. vyjádření, čímž se s pachtýřem o postoupení pozemku dohodl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs obvodové úřadovny Státního pozemkového úřadu.

Důvody:

Především vzhází otázka stěžovatelčina oprávnění ku stížnosti. Státní pozemkový úřad a tudíž i jeho obvodové úřadovny jsou sice při zabrané půdě v oboru zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919 čís. 318 sb. z. a n., k zakročení a stížnosti oprávněny, avšak jak nejvyšší soud již v rozhodnutích svých ze dne 25. dubna 1922, R I 476/22 (čís. sb. 1639) a ze dne 13. června 1922, R I 689/22 (čís. sb. 1714) podrobně provedl, jen pokud jde o pachtýře, jenž není drobným zemědělcem, a tedy vůbec již o otázku, zdali pachtýř takovým zemědělcem jest či nic, neboť tu by, jak v rozhodnutích těch blíže dolí-

čeno, vlastníkům bylo umožněno, vzájemnou dohodou s pachtýři neb i nepachtýři účel a účinky záboru a celé agrární reformy mařiti, i jest proto k platnosti dohody mezi vlastníkem a pachtýřem třeba schválení pozemkového úřadu (§ 7 záb. zák. ve znění novely z 11. března 1921, čís. 108 sb. z. a n.). Jinak ale, je-li požadovatel vsutku drobným zemědělcem, což se v tomto případě ani v pochybnost neběře. Tu uznání nároku vlastníkem, pokud se týče přiznání jeho soudem účelu záborového zákona nemaří, nýbrž se s ním shoduje, neboť zabrané půdy má se dle přidělového zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 81 sb. z. a n., dostatí po výtce právě drobným zemědělcům (§ 1 čís. 1). Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., jest jen článkem v řetězu zákonodárných opatření, čelících k témuž cíli agrární reformy, a proto, ač mu byl zákon záborový ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n., jenž jest starší, dobře znám, neučinil dohodu vlastníka s pachtýřem, o níž mluví v § 15 a 16, závislou na schválení pozemkového úřadu, jež již záborový zákon sám inanguroval (§ 15). Kde požadovací zákon zásah pozemkovému úřadu vyhraditi chtěl učinil tak výslovně, tak v § 1, poslední odstavec, v § 18 a až do poslední novely i v § 24 (3) a 26 (4). Kdyby byl chtěl dohodu, které obzvláště přeje (§ 16), učiniti závislou od souhlasu jeho, byl by to dozajista vytkl. Drobnému pachtýři může tedy vlastník sám, aniž by se pozemkového úřadu tázati musil, platně požadovaný pozemek dohodou nebo jiným uznáním zpřizniti, a když pachtýři ta která podmínka nároku jako na př. zákonná pachtovní doba chybí, může mu tuto podmínku prominouti, což se děje i tehdy, když se na přihlášku jeho, která tvrdí všecky skutkové předpoklady požadovacího nároku, v předepsané lhutě, jako zde, nevyjádřil. Přiznati arci sluší, že příkázání záborové půdy drobným pachtýřům může zkřížiti plány pozemkového úřadu co do přidělu půdy té dle zákona přidělového, ale to není důvodem, aby se k dohodě mezi vlastníkem a pachtýřem vyžadovalo jeho svolení, neboť zákon sám na to myslil a rozřešil to jinak: čl. I. lit. F novely ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. stanoví, že pachtýř, jenž nabyt zabrané půdy dle zákona požadovacího, jest zavázán podrobiti ji řízení zcelovacímu, pokud se týče přijati místo ní pozemek jiný, když mu jej nabízí pozemkový úřad za tím účelem, aby zamezil tříštění přidělů ze zabrané půdy, jejíž částí ie pozemek nabytý. A jiné závady, než takového tříštění, býti nemůže. Dále dlužno poukázati ještě na předpis lit. Ch téže novely (§ 30 b), dle něhož pozemkový úřad, rozhodne-li se převzítí zabranou půdu, může žádati, by soud ohledně ní řízení s pachtýři dle požadovacího zákona zavedené zastavil. Tak jsou zájmy státu úplně opatřeny a se zájmy pachtýřů porovnány; připisovati si zásah ještě další, než zákon sám mu dopouští, pozemkový úřad proto oprávněn není.

Čís. 1832.

Majitel soukromého lázeňského domu, jenž po živnostensku, byt i bez koncese přechovává cizince, jak obvyklo je v hotelu, ručí za věci jimi vnesené dle § 970 obč. zák.

(Rozh. ze dne 12. září 1922, Rv I 621/22.)